

Eşkiya

– Ümit Seyhan · 06 Haziran 2010

Sanki,
bin keredeki suskunluğu, bir kere de bozdu,
İçindeki gök yarılırken, son keklığı avcılar vurdu,
Sarhoş bir dünyada ayık kalmak ne kadar zordu,
Bildikleri enkazının altında kalırken,
Anlamadan;
nedenleri sağ avucunda terliyordu..

Oysa; kabusların alnında kara cılgalar,
Lanetli şehirlerin efendileriydi.
Yenik yüreklerden her akşam üstü,
yeni bir cenaze götürüyorlardı.

Zulüm yayılırken inceden, ince,
Gönüllere ağır bir sis yayılıyordu
Kaptı kaçtı kara insanların boyaları
suda bile erimiyordu..
Kendini bile kendinden çalan
Takma isimli eşkiyalar
Hani dağlardaydı?
Yüreği belliki ;
Eşkiyaların artık en sevdiği yerdü..

Hani tutkun sevdaların ayak izleri ,
Her sabah sahilde geceden kalma,
Mehtabın koynunda sabahlarlar,
Yıldızlarla denize düşerlerdi.

Neydi çalınan?kaybedilip bulunamayan,
Belki bir mucizevi dua idi unutulmuş,
Kendi kendini sokup bir akrep gibi,
kıvrılarak ölenler şimdi neden?

Anlamadan olanları, söyleyemedi sevdiğini,
Eteğine bulaşan bir damla zehirle,

Girdi eşkıya yüreklilerin çemberine,
Ağlamayı unuttu,
Karıştı eşkiyalara;
bir kara cılgada o bağladı,
İSTEMEDEN BAŞINA..

Ümit Seyhan